

Сектор культури Липоводолинської РДА
КЗ «Липоводолинська ЦБС» Липоводолинської районної ради
Липоводолинська центральна районна бібліотека ім.Л.М.Новиченка

Ми сильні духом – українські люди

(Літературна збірка)
Випуск 2

Липова Долина
2016

О земле рідна, українська!

О земле рідна, українська!
Невже весь вік тобі страждать?
Іще в часи списа і лука
Ішли за тебе воювать.
І у Велику Вітчизняну
Пішли мільйони захищать...
Річками крові ти полита,
І знов судилось поливать.
Герої наші ветерани
Усе зробили, що змогли.
Ви землю рідну відстояли,
Життя за нас ви віддали.
Важкі слова, гіркі слова,
Та їх не можу не сказати:
Вже ваші правнуки і внуки
Ідуть Вкраїну захищать.
І шахтарі, і хлібороби –
Ми з вами – рід козацький.
За нашу неньку Україну
Ви стали в стрій солдатський.
Рідня моя, село моє,
І Україна-мати,
Свята для нас оця земля,
Ми будем захищати.
З малим дитятком на руках
Стріча бійця дружина.
Це – символ нашого життя,
Це – наша Україна.
Не дозволимо нікому нам надіть
кайдани.
За свою волю і за долю,
і небо над нами
Ти закрила, Україно, своїми
синами.
З нами Бог і Україна, і правда
за нами!

Микола МАРЮХА

(с. Бєсєвє)

Україно, моя ненько

Україно, моя ненько, як же жить усім трудненько,
Як же жить у цьому світі, коли гинуть діти?
Вони гинуть за Вкраїну, їм стріляють прямо в спину.
Їх влучають з автоматів, скільки ж полягло молодих солдатів!

Дорогі брати і сестри, візьміть помиріться
Й святою земелькою ніколи не діліться.
Та не крайте її навпіл, бо вона із кров'ю,
Не робіть її чужою чужиною.

Скільки жінок не діждались коханих додому,
Скільки сиріт осталося ненужних нікому.

Скільки сліз вже пролила та нещасна мати,
Жде синочка, виглядає, а він не йде до хати.

Він не прийде, не приїде і не озветься,
Він поліг за Україну на землі донецькій...

Українці – помиріться, росіяни – схаменіться!
Не слухайте ви катів.

Не треба стріляти, бо у кожного із вас є старенька мати.

Є дружина, малі діти, усі хочуть мирно жити, мирно спілкуватись.

Їх Господь осудить, Він усе це бачить.

Клавдія МЕЛЬНИК

(с. Московське)

Лист до сина

Як боляче, несправедливо,
страшно!

Я сина втратила свого:
загинув на війні, я думаю, нізащо.
В душі у мене прірва й пустота
кругом.

Пішов від мене, так і не простився,
а я про тебе хочу знати все:

як ти живеш там, де ти оселився?

Я- твоя мати, жди там і мене.

А я горюю за тобою і сивію,
скучаю щохвилини, жду вві сні.

Щоб ти живий був, всіх святих
просила.

пробач, відмовили вони мені.

Ростила я тебе і не жаліла сили,
така чудова в нас була сім'я,
зростав на радість, а війна тебе
скосила,
ось так і залишилась без усього я.
Приснись мені, Серьожа, я чекаю,
поговори зі мною, як тоді...
На цьому я листа кінчаю.
Ким передать? – попрошу голубів.
Валентина ПИПА (КОВАЛЬ)

Останнє прохання

Російські браття, схаменіться!
Невже до вас ще не дійшло,
Що в українському суспільстві
Добро перемагає зло?
Сир безкоштовний тільки в пастці,
Запам'ятайте навіки
Вставати треба рано-вранці,
Щоб щось покласти в засіки.
Не треба брязкати мечами,
Послухайте, що каже світ.
Віддайте матері, що вкрали
І більше цього не робіть.
Російські браття, схаменіться!
Не треба проливати кров,
Підіть до церкви й помоліться
За мир, за єдність, за любов.
Віталій ГРИНЬ
(с.Панасівка)

Я – бандерівець

Я – бандерівець з плоті і крові
І, звичайно ж, жорстокий фашист,
Бо люблю рідну батьківську мову,
Свій народ, що катам не скоривсь.

Я люблю горді кручі Дніпрові
І кургани в широких степах,
Особливість в одеському слові
І нестримний козацький гопак.
Я люблю стиглий колос пшениці
І озер, і річок синеву,

Я люблю горобиніві ночі
І безхмарні, і сонячні дні.
Задивляйтесь коханій у очі
І наслухувать рідні пісні.

Прілий запах опалої глици
І сплеск риби на соннім ставу.
Я люблю Львів за вулички тихі
І за гуркіт і пил Кривий Ріг,
Люблю Київ за гордість без пихи
І Сумщину за рідний поріг.

Оцього не віддам я нікому!
І який би не йшов окупант,
Я його прожену геть від дому,
Хоч сильніший він буде стократ.

І якщо я в цій битві загину,
То і мертвий з зелі підведусь
І зубами здолаю вражену –
Я і мертвий йому не скорюсь.

От за це мене люто бояться
І собачаться – піна летить,
Адже бачать: нікому не вдасться
На коліна мене опустить.

Через те я – бандерівець лютий...
Та горджусь цим високим званням!
У кайдани мене не закути
Низькопробним сучасним царям.
Володимир ГОЛОВКО
(с.Московське)

Материнська доля

Ще донедавна скрізь лунав дитячий сміх.
Яскраве сонце зігрівало мирну землю.
Щаслива мати вийшла на поріг
Стрічати сина. Життя йде недаремно!

Клубочуть невблаганно чорні хмари в небі.
Насунула тривога в материнську душу.
Вона вже горне сина похапцем до себе:
- Дитя своє я захистити мушу!

Ступає краєм чобіт окупанта,
Снаряди розривають землі груди!
Вона закрила дуло автомата,
Що цілить на дітей по всіх усядах.

Незчулась бідна, як війна зростила
Її сина справжнім чоловіком.
Дала йому відвагу й дужі крила,
Що скриють від біди її довіку.

- Не плачте, рідна, не скорюсь, нівроку!
Не додавайте в коси сивини.
Я знаю: прилетять до Вас щороку
Лелеки гомінкі, провісники весни.
Людмила ЛОВИГІНА
(с.Підставки)

Війна

Уже два роки поспіль точиться війна
В тій стороні, що Сходом називаєм.
За незалежність, волю, проти зла
Ми армію героїв-добровольців маєм.

Вони без страху йдуть вперед, у бій
І дивляться злочинцям прямо в вічі.
Війна гібридна там – на передовій:
За півгодини «Мінськ» порушено вже тричі.

Підступний кат в личині сатани
Працює «Градами» в околицях Донбасу.
Як розірвати пута мирної війни,
Щоби закрити кордон для ворога відразу?!

Не сподівається на диво наш солдат.
Він – визволитель, воїн, син України.
Луна наказ: - Аеропорт тримать!
Об'єкт важливий для воєнної доктрини.

І на кону – життя відважних постає,
Що одержимі мир зігріти серцем.
Молитва матері наснаги додає
І віру скріпляє – і в кіборгах озветься...

Шепочуть спрагли губи побратима,
Якого взяв прицільно снайпер із засад:
- За Україну я...за доньку й сина...
Прошу...благаю...не відступіть назад...

Десь там, в тилу, через густі тумани
Спіткнулося серце ще юної вдови.
І погляд прикипить удаль, через лимани.
І понесе прокляття вітер до Москви...

Людмила ЛОВИГІНА
(с.Підставки)

Наш вибір

Увірвалась звістка птахом на світанні,
Защеміла болем в молодих серцях.
Скликала нескорених стати на майдані,
Захистити вибір: європейський шлях.

Злинув над країною вільний дух козачий,
Об'єднав у коло весь студентський гарт.
Пробудись народе, стрепенись земляче,-
Твою долю править ненависний кат!

Розірвала пута, заховала сполох
Перша ненароком згублена душа.
Там за барикадою цілить в тебе ворог
І на мирну зустріч шансу не лиша.

Зазіха підступно на чужі святині
Вже осатанілий Путін із Кремля.
Та Небесна Сотня береже віднині
Береги Дніпрові, гори і моря.

Людмила ЛОВИГІНА
(с.Підставки)

Надія

Убити хотіли – не вбили,
Принизити – не зуміли,
Поставити на коліна
І те вам було не під силу.

Злочинця зробити хотіли,
Зігнути і душу і тіло.
Та лиш на весь світ засмерділо
Брехнею уквітчане «діло».

І Волю, і Правду, і Славу
Не зможете ви обезглавить.
І підступи ваші лукаві
Згорять у пекельній заграві.

Володимир ГОЛОВКО
(с.Московське)

Національна ідея

Станем, браття,
Разом станем в бій кривавий.
Незалежність разом, браття
Здобувати станем.
За батьків, дітей, братів будемо боротись.
Українці духом сильні, справжні патріоти.
Ми відважні духом й тілом
У нас чиста мова, витримка у нас сталева,
Гарна в нас вимова.
Бо ми чесні українці, справжні козачата,
Бо ми мудрі українці, сильні та завзяті.
Разом ми – незламна сила,
Разом – ми народ,
Разом, браття, ми – єдині, мужні патріоти.
Неньку захищати будем, будемо стояти
За правду і честь країни
Кров будем проливати.
Чесні ми, бо ми не хочем земель чужих придбати,
А свою сторону будем захищати.

Альона ВАНДИК
(с.Підставки)

Українські захисники

Ми – українські діти.
Ми – її сини.
Неньку захистим завжди від біди
Тілом, навіть мрією рідну збережем
Будемо стояти під градом і дощем.

Любі наші воїни, дочки і сини,
Завжди захищають неньку від біди
Жертвують надіями, віддають життя,
Аби наші діти мали спокійне відчуття
Не думали про горе, не знали ми біди
Не бачили ми смерті, не бачили війни.

Вам шана, любі воїни,
Вам дяка, дорогі.
Ми молемо у Бога,
Щоб ви були живі.
Альона ВАНДИК
(с.Підставки)

Думки у голос

О, Україно, ненечко моя!
За тебе, рідна, я віддам життя.
Боротись буду за свою свободу,
Зросту я гідною дочкою вільного народу.

За тебе, рідна, сяду я за ґрати,-
Лиш тільки б батько мій і мати
Могли у злагоді спокійно спати.
За тебе, люба, стану в бій кривавий
І це усе не для забави...
Я хочу, щоб про тебе в світі знали,
Щоб нашу Україну прославляли.

Народ славетний – вільний, непохитний,-
Відстоює права великої країни.
Йдучи на смерть, герої твердо знали,
Що українці все перемагають.
Що люди завжди будуть працювати,
Лиш тільки б Україна стала процвітати.

Аби наше слово всі змогли почути,
Щоб Україну шанували в світі люди.
Аби завжди в піснях возвеличали,
Аби про неї вільну, літопис писали.

Ми будемо усі сумлінно працювати,
Відстоювати честь незламної держави,
Утверджуючи право на мирні відкриття,
Плекаючи надію на вільне життя.

Український символ – наше майбуття.
Прапор, Тризуб, Гімн – оце наше життя!
Блакитне небо, золотисте поле –
Це наші обереги дружби й волі.
Це наші вірні друзі на усе життя –
Вони супутники українського буття.

Батьки нас патріотами зростили,
Щоб свою честь і гідність захистили,
Щоб ми любили над усе життя,
І стало мирним наше майбуття.

Альона ВАНДИК

(с.Підставки)

Відповідальна за випуск: С.А.Лисенко
директор КЗ «Липоводолинська ЦБС»

Матеріал підготували: В.М.Мельник
завідуюча методико-бібліографічним
ЦРБ
Н.М.Гуржій
провідний бібліограф ЦРБ

Комп'ютерна верстка: Н.В.Товста
провідний бібліотекар відділу
інформаційних технологій ЦРБ